

דוד פרימו, 20, הוא בלם הפועל תל-אביב. לפני ארבעה חודשים יצא עם נבחרת הנוער למאגילה. איכשהו היה מעורב בפרשת בתי'היניגים בבאנגוק (העולם הזה 1487). יו"ר משלחת הנוער (שהוא גם יו"ר התיאחדות הכדורגל) מנע להלך, רצה לשלוח את פרימו הביתה. רק חתונתו של מאמן הנבחרת, עמנואל שפר, מנעו מפרימו שיבה מוקדמת לתל-אביב.

יד עילוזה. כאשר שבה הנבחרת לתל-אביב שוב היתה ידו של הלך על התחונת. חברי הנהלת התאחדות הכדורגל סלחו לו פרימו. הם עמדו על כך שישותף בסגל. הם אפילו זיכו אותו בכרטיס-נסיעה ל-משחקי הגביע העולמי בלונדון. בלונדון נפגש פרימו, כמובן, בהלך. פרימו ניצל את ההזדמנות, ערך עם הלך את חשבון בנגוק, העליב אותו בכל-פה. הפעם שוב הלה דגל מחושב יותר. הוא חיכה עד ששניהם חזרו לתל-אביב. והשבוע הוכיח כי בסוף תמיד יד יו"ר ההתאחדות על העליונה. הוא הורה לפנות את השחקן ה-תמיר מסגל נבחרת-ישראל שיצאה למחנה האימונים בצפת.

הדרך הביתה

סוף-סוף נסתיימה חופשת-הקיץ וקבוצות הכדורגל שתיירו באירופה החלו חוזרות ארצה לקראת פתיחת משחקי הליגה שיערכו למחרת ראש-השנה.

הקבוצה הראשונה שחזרה היתה הפועל רמת-גן. היא שבה מהולנד עם שני הפסדים מחפירים (0:8; 1:7) ותיקו אחד (2:2) וריק-מת יחסים חברתיים מחרידה. סיפר אחד השחקנים: "ראשי המשלחת ממש ערכו רשבות אגרופים. וגם השחקנים הפעילו ידיים איש על רעהו. ובדרך חזרה ארצה כבר נמאס לנו להכות אחד את השני, אז הכינו את המלצרים באונייה".

לא מושחקים. סיפור-מסע מוצלח ב-מידה שווה הביאה עמה הפועל ירושלים. כאשר ראשי הקבוצה החליטו בצריך לקצר את השהות בחו"ל לחזור ארצה, הודיעו שלוש שחקנים כי הם לא מושחקים. הקבוצה יצאה לשדה-התעופה והם נשארו במלון. ראשי הקבוצה לא התביישו, פנו למשרת צריך. השוטרים השויצים ניגשו למלון, שכנעו את הירושלמים להצטרף ל-חבריהם הממריאים.

כדורסל

פאשיסט!

לנבחרת הנוער בכדורסל לא היה מנהל. למועמד הראשון לתפקיד, אברהם ויינשק, היו סיבות אישיות לא לקבל את ניהול ה-נבחרת. גם למועמד השני, טיביר הירשלר, היו סיבות אישיות. ולמועמד השלישי, שמואל (שמלוק) מחובסקי, מנהל קבוצת מכבי תל-אביב, לא היתה אפשרות להשתחרר ממקום עבודתו.

באין ברירה הטיל מאמן הנבחרת, ראלף קליין, את התפקיד על עוזרו, אריה דויטס-קו. כי לנבחרת דרוש מנהל ויהי מה. היא יוצאת השבוע לטורניר בברינדזי שבאי-טליה.

מה הכר. מציאת מנהל לנבחרת ג'א פתרה בעיותיה. היא זקוקה גם לכמה שחקנים טובים ואת אלה היא דווקא מסרה. ומה עוד שמנהל רשות הספורט, עשהאל בן-דודי, תרם את חלקו, הורה לפנות מן הנבחרת את אחד משחקניה הטובים, ה-כדורסלן אורי שטרן.

חסאוו: באלופות אירופה לנוער, שנערכה בסאלאמנקה, ספרד, התפרץ שטרן, קרא ל-שופט הספרדי פאשיסט!

במסלול

● **מי יסע לבנגוק.** נמשכת ההתיאחדות בדבר ייצוג ישראל במשחקי-אסיה שיערכו בדצמבר בבאנגוק. בין המשלחות המשתתפות האפשריות: נבחרת כדורגל, נבחרת כדורסל, אתליטים, שחינים וקלעים.

● **בין הנמלים.** יצחק יחזקאל, ה-צולח הראשון של הכינרת לרוחבה ולאור-כה, ביצע השבוע משיחה בין-נמלי, מנמל יפו לנמל תל-אביב. יצחק, ובנו אורי, ש-גילוחו אמילי, עברו את המרחק של 5200 מטר בזמן של שתיים ועשר דקות.

אשה, לא יותר

יש חדשות במשפחת דויד שיף ה-חדשה. החדשות האחרונות, התחונה המפור-ארת שלהם, וירח-הירח הארוך שלהם, כבר התיישנו. העובדה שהזוג החדש חזר לארץ, והחל מתכנן את חי העתיד שלו, גם היא הפכה ישנה. החדשה האחרונה-אחרונה היא שהזוג החדש עומד לפתוח חנות-רהיטים ברחוב כנייהודה בתל-אביב.

כל המכרים של דויד שיף ואלה שפירא

אלה שפירא

הופתעו למשמע הידיעה החדשה הזאת, מי שוב שאף אחד לא ראה אותו או אותה בתור מוכרי-רהיטים. אבל זה לא הפריע להם, עצמם.

"זו לא תהיה סתם חנות-רהיטים", אומר דויד שיף, "זו תהיה חנות-רהיטים ה-גדולה ביותר בארץ". יהיו שם רהיטים כפי-ריים, ועירוניים בסגנון עתיק, עשויים על-ידי מיטב הנגרים של שנות השישים במאה העשרים. ובחנות הגדולה הזאת ימכרו את הרהיטים העתיקים-החדשים הללו, וגם ייעצו איפה לשים אותם, ומה לעשות בהם.

למה דווקא חנות-רהיטים, ולמה דווקא חנות לרהיטים עתיקים? "כי זה מתאים לאקלים של הארץ", אומר דויד. הוא השקיע בעניין חצי מיליון לירות, ולדעתו זה ישתלם. בהתחלה התהלכו בארץ השערות שאלה שפירא, הכלה הצעירה מחפשת לה מה ל-

רחל מרחלת על כל העולם

נשואין פוליטיים

השבוע, ביום השלישי, נערכה חתונה פוליטית חשובה. שני צאצאים של שני חברי-כנסת התחתנו — זה עם זו.

האבא של הכלה הוא **יצחק קורן**, שהיה בעבר חבר-כנסת, ולפני כן מזכיר תנועת המושבים, אדם עם עבר פוליטי עשיר ופעלתני. ליצחק קורן, בתור מזכיר תנועת-המושבים, היו קשרים עם הרבה מושבים, ולאחר קום המדינה, כשהוקמו מיספר רב של מושבים דתיים, הוא החל מתקרב אל הדת היהודית ואנשיה.

הוא היה אחד הלוחמים המפאייניקים העזים ביותר לדו-קיום בשלום, בין הדתיים לבלתי-דתיים. יותר מאוחר, בעיקבות מלחמתו ודעותיו, הוא הפך ברבית אצל הרב נסים. ניחן איתו הפכה שם בת-בית בתו הצעירה, **רות**.

באותו בית גר בנו של הרב נסים, **משה נסים**. האישה שהתפרסם בארץ, לפני זמן רב, כשבן-גוריון הכריח אותו לשרת בצבא, וכשהשתחרר מהצבא, לאחר שלושה חודשי-שירות, כשנבחר לחברי-כנסת מטעם המפלגה הליברלית דווקא.

הוא היה חבר-כנסת די מוצלח, אבל לכנסת השישית לא נבחר. הוא המשיך ללמוד משפטים ולעסוק בפוליטיקה ובתורה.

רות, שהיתה מבקרת בביתו מדי פעם, עם אביה, היתה לבושה תמיד בחולצות כחולות, עם שרוכים לבנים. היא היתה מפאייניקית נלהבת, כמו אביה. באחד במאי היא היתה צועדת ברחובות. בשירה, עם דגל ביד. וכשהיתה באה עם אביה לרב נסים, היתה מתנוכחת עם הבן של הרב על פוליטיקה.

החתונה נערכה בשבוע שעבר בביתו של הרב עצמו, ברחוב בלפור בירושלים. השתתפו בה מאה איש, שזללו בכל פה את הכיבוד המזרחי שהוגש להם, חלוקם, קפה תורכי, עוגות בגדאדיות, וכל מיני מאכלים מסורתיים, נהדרים שנועדו לשמח את הקרואים ולהביא מזל טוב לחתן ולכלה.

אומרים שעד עכשיו זה כבר עזר.

עשות. אבל אלה הכחישה את השמועות הל-לו בכל תוקף. "אני בטח לא אלך לעבוד", היא אמרה, "לא בשביל זה התחתנתי. חוץ מזה שאני נאיבית כמו כפית, ומה לי ולע-סקים? אני חושבת רק על פוליטיקה ורפ"י ומשפטים".

גם הבעל לא מסכים לשמועות הסובבות אותו: "היא לא מתערבת בעסקי", הוא הודיע, "היא צעירה מדי, ומה שאני רוצה ממנה זה שתהיה אשה. לא יותר". וכמה שהיא נאיבית, אז את זה היא בטח יודעת.

גם הבעל לא מסכים לשמועות הסובבות אותו: "היא לא מתערבת בעסקי", הוא הודיע, "היא צעירה מדי, ומה שאני רוצה ממנה זה שתהיה אשה. לא יותר". וכמה שהיא נאיבית, אז את זה היא בטח יודעת.

בן הגיורת מתחתו

הגיורת, **רות בן-דודי**, זאת שהסתירה את **יוספה שוכמאכר**, זאת שהיתה ארוסתו של **עמרם בלוי**, כבר התחתנה איתו לפני שנה. אבל ביום השני האחרון כשעה טובה, התחתן גם הבן שלה **אורי אל בן-דודי**.

כמו האמא שלו, גם הוא התחתן עם משפחה טובה, עם **גיטל פוקס** בתו של שוחט הקהילה היהודית בקופנהגן.

החתונה נערכה בצניעות, ובדתיות גדולה, בהיכל שלמה בירושלים. השתתפו בה

הכלה והגיורת (בשחור)

החתן (יד על האוזן) ועמרם בלוי (שמאל)

החתן השחיי

לשמוליק עינב, בעל בריכת-השחייה תל-אביב, יש אשה, הזמרת **מתי עינב**, וחוף מזה יש לו גם בת מנישואים קודמים, ששמה **ליאורה עינב**. האנשים מבדילים בקושי בנייהן, כי הן נראות באותו הגיל, למרות שהבת היא רק בת עשרים ואחת.

הבת הזאת עוזבת בימים אלה, לאנחות, את הוריה הצעירים, ונוסעת לה אל מעבר לים. היא נוסעת לאמריקה להתחתן עם **ברוך פלדשטרן**, שגם הוא בן עשרים ואחת, וגם לו יש אבא במצב טוב, העובד בתור קבלן-ביניין.

ברוך הכיר את ליאורה באוניברסיטה. היא למדה שם רוסית ואנגלית, והוא למד שם פסיכולוגיה. היה להם שיעור אחד משותף בשבוע, ובו הם נפגשו. במשך חורף שלם הם לא הסתכלו בכלל האחד על השניה. למה? "כי אני אף פעם לא יוצא עם בחורות ההולכות עם מכנס יים", מסביר הבעל, "כשהתחיל הקיץ, והיא לבשה חצאיות, התאהבתי בה ממבט ראשון". החתונה שלהם תיערך בארצות-הברית, בעשרים ושמונה בחודש. הוא יסיים גם את הדוקטורט שלו בפסיכולוגיה. כששאלו אותו למה הוא מתחתן דווקא עם הבת של שמוליק עינב, הוא אמר: "אני פשוט אוהב לשחות". והמבין בינין.

הסבתא הזוהרת

לצרפתים יש **מרלן דיטריך** משלהם, גם לאמריקאים יש כמה סבתות זזה-רות, וגם לאנגלים לא חסר. לישראלים כמעט היתה עד עכשיו, אחת כזאת. הכמעט הזאת היתה **נדיה בראון** מה, כוסכוס', אשתו של שניאור מה-בולנים. נדיה היתה כל הזמן האשה ה-מבוגרת הכי זוהרת בארץ. לא היה לה שום מתחרות, אבל בניגוד למרלן דיט-ריך, ולשאר הסבתות, היא לא היתה סבתה. היא היתה סתם זוהרת.

בחודש הקרוב עומד הדבר הזה להש-תנות. הבן שלה **סר' החליט להפוך את אמו לסבתא**. בעוד חודש הוא יוליד, בעז-רת אשתו, את הנכד או הנכדה הראשון.

מאתיים איש. הגברים חגגו את החג בעזרת הגברים, והנשים חגגו בעזרת-הנשים. עמרם בלוי היה יחד עם הגברים בעזרה שלהם, ואשתו הגיורת היפהפיה שמרה על הכלה השמנמנת בעזרה שלה. כשהחתונה התחילה הובילו החתן והכלה אל החופה.

החתן שבר בגללים ורעדנות את הכוס, והשמחה החלה. מצב-הרוח היה מדומם. הנשים שרו זמירות בעזרת הנשים, הגברים ריקדו בשמחה בעזרת הגברים. כולם שתו ואכלו, ואחר כך שלחו את הזוג הנשוי להת-ייחד ביחד, וכל הנשים מעזרת-הנשים, וכל הגברים מעזרת-הגברים, הלכו הביתה.